

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

นักวรรณคดีไทยมักใช้คำ "ร้อยแก้ว" ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า prose หมายถึง แบบการเรียงความ โดยใช้คำเรียงติดต่อกันไป ไม่มีสัมผัสนอก¹ หรือสำนวนภาษาที่เรียบเรียงถ้อยคำโดยไม่มีกฎเกณฑ์ ทำนองกับคำพูดธรรมดาสามัญ²

กุหลาบ มลลิกะมาส กล่าวถึงข้อแตกต่างสำคัญระหว่างร้อยแก้วกับร้อยกรองว่า

1. ร้อยแก้วไม่มีกำหนดคณะที่บังคับในการแต่งเหมือนร้อยกรอง ลีลาจังหวะของร้อยแก้วจึงไม่สม่ำเสมอ และไม่สามารถเขียนแผนผังของร้อยแก้วได้เหมือนร้อยกรอง

2. โครงสร้างของร้อยแก้วไม่มีแบบกำหนด (pattern) ที่แน่นอน หน่วยของร้อยแก้วคือ ย่อหน้า บท ภาค ซึ่งไม่มีกำหนดตายตัว หน่วยของร้อยกรองคือ คำและยังมีบาท และบท ที่วางกำหนดไว้แน่นอน

3. ร้อยกรองมีระดับเสียงสูงต่ำและการรับส่งสัมผัส ร้อยกรองจึงเน้นเรื่องเสียงเสนาะ ส่วนร้อยแก้วจะไม่คำนึงถึงเรื่องเสียง

4. ร้อยแก้วเหมาะที่จะเขียนบอกเล่า (state) หรือให้ข้อเท็จจริง (inform) ส่วนร้อยกรองเหมาะที่จะแนะนำ (suggest) ภาพในจิตและความสะเทือนอารมณ์ เหตุฉะนั้น การแต่งร้อยแก้วจึงเน้นความกระฉับกระฉ่างและรัดกุม แม้มีสำนวนโวหารก็เป็นสำนวนโวหารที่เข้าใจได้ทันที แต่ร้อยกรองไม่กล่าวตรงๆ นัก มักต้องให้ตีความและแนะนำให้เกิดความรู้สึกด้วยอารมณ์และจินตนาการมากกว่าที่จะบอกเล่าโดยตรง³

¹ ชุมนุมภาษาไทยของคุรุสภา, คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูง (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518), หน้า 22.

² ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "หัวข้อของวรรณคดีไทย." ใน วรรณคดี นิพนธ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2524), หน้า 56.

³ กุหลาบ มลลิกะมาส, วรรณคดีวิจารณ์ (กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ม.ป.ป.), หน้า 32.

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงงานประพันธ์ประเภทร้อยแก้ว นอกจากจะเข้าใจว่าหมายถึงนวนิยาย เรื่องสั้นสมัยใหม่แล้ว ยังหมายรวมถึงงานเขียนประเภทข้อความ บทความ บทวิจารณ์ บันทึก ชิวประวัติและอัตชีวประวัติ เป็นต้น เช่นที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณได้แยกแยะรายละเอียดให้เห็นดังนี้

ร้อยแก้ว

- นิยาย นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น
- บทละคร
- บทความ (เป็นความรำพึงรำพันหรือล้อเลียนด้วยอารมณ์ขัน)
- บทสนทนา (ชวนคิด หรือชวนหัว)
- หนังสือสารคดี เอกสาร รายงาน กฎหมายข้อบังคับต่างๆ
- สิ่งที่เขียนในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร¹

จะเห็นได้ว่านักวรรณคดีไทยให้ความสำคัญต่อคำ "ร้อยแก้ว" นี้ในฐานะของความเรียงหรืองานประพันธ์แบบใหม่ เช่นบทความ ข้อเขียน นวนิยาย เรื่องสั้น ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก

แต่คำ "ร้อยแก้ว" นี้มีความหมายดั้งเดิมว่า หนังสือที่แต่งเนื่องในศาสนา เป็นทำนองร้อยยาวกลาษาๆ ที่ยกเอาคำบาลี ซึ่งเป็นตัววรรคมาวางไว้ต้นวรรคหรือต้นประโยคเรื่อยไป² เปลื้อง ณ นคร กล่าวย้าว่า "คำนี้เดิมใช้ในการแปลคำบาลีเป็นไทยวรรคต่อวรรค เรียกว่า แปลร้อย แต่โดยที่คำบาลี เรานับถือกันเป็นของสูง จึงนำเอาคำว่า 'แก้ว' มาเทียบ จึงกลายเป็นร้อยแก้ว"³

จากความหมายดั้งเดิมของร้อยแก้วนี้เอง พระยาอนุমানราชชนจึงแสดงความเห็นว่า ร้อยแก้ว ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า prose-poem หรือ poetical prose หมายถึงความเรียงที่สละสลวย ไพเราะ เหมาะเจาะ ด้วยเสียงและความหมาย⁴

งานประพันธ์ประเภทร้อยแก้วในความหมายดั้งเดิมนี้นี้ แม้จะปรากฏไม่มากนัก แต่นับเป็นงานประพันธ์ที่เก่าแก่ ดำรงอยู่ในสายธารแห่งวรรณคดี

¹ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, แฉ่วนวรรณกรรม (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อ่านไทย, 2529), หน้า 117-118.

² เสฐียรโกเศศ, การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519), หน้า 17.

³ ชุมนุมภาษาไทยของคุรุสภา, คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูง, หน้า 22.

⁴ เสฐียรโกเศศ, การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์, หน้า 17.

ไทยมาช้านาน นับตั้งแต่เตภูมิกถา วรรณคดีศาสนาเล่มสำคัญของไทย ซึ่งเชื่อกันว่ารจนามาแต่ครั้งกรุงสุโขทัย¹ พระปฐมสมโพธิกถาฉบับพระนิพนธ์ในสมเด็จพระปรมานุชิตชิโนรส ซึ่งแม้จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติของพระนุทเจ้า แต่ "ความสนใจของผู้อ่านก็อยู่ที่สำนวนกวีอันไพเราะ"² เพราะ "สำนวนที่ทรงพระนิพนธ์ตลอดเรื่องเป็นส่วนวนเทศนาโวหาร มีลีลาทำนองร้อยแก้วแท้"³ และในปัจจุบัน งานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์อาจนับเนื่องว่าเป็นงานประพันธ์ประเภท "ร้อยแก้วแท้" อย่างเต็มภาคภูมิ

อังคาร กัลยาณพงศ์ จิตรกรกวี ผู้ได้รับรางวัลกวีดีเด่นของมูลนิธิเสรียรโกเศศ-นาคะประทีป ในปี.ศ. 2515 ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียนประจำประเทศไทย ในปี.ศ. 2529 และได้รับการประกาศเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ประจำปี.ศ. 2532 นอกจากนี้จะมีผลงานด้านร้อยกรอง ซึ่งดีเด่นจนได้รับยกย่องเป็นกวีนิพนธ์แล้ว ยังมีผลงานด้านร้อยแก้วจำนวน 29 เรื่อง ปรากฏอยู่ในรวมผลงานเล่มแรกคือ กวีนิพนธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์ (2507) จำนวน 16 เรื่อง ในรวมผลงานเล่มที่สองคือ ปณิธานกวี (2529) จำนวน 1 เรื่อง และในรวมผลงานเล่มที่สามคือ หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา (2530) จำนวน 12 เรื่อง

ผลงานด้านร้อยกรองของอังคารได้มีผู้ศึกษาวิจัยมาแล้ว ได้แก่ ปริญญา นิพนธ์ เรื่อง ศิลปะการใช้ภาษาในกวีนิพนธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์ ของ

¹ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงพระวินิจฉัยไว้ในบานแพนทของหนังสือไตรภูมิพระร่วงว่า "เมื่ออ่านตรวดดู เห็นได้ว่า หนังสือเรื่องนี้เป็นหนังสือเก่ามาก มีศัพท์เก่าๆ ที่ไม่เข้าใจ และเป็นศัพท์อันเคยพบแต่ในศิลาจารึกครั้งกรุงสุโขทัยหลายศัพท์ น่าเชื่อว่าหนังสือไตรภูมินี้ ฉบับเดิมจะได้แต่งแต่ครั้งกรุงสุโขทัยจริง แต่ตัดลอกสืบกันมาหลายชั้นหลายต่อจนวิปลาสดลาดเคลื่อน หรือบางทีจะได้มีผู้ดัดแปลงสำนวนและแทรกเติมข้อความเข้าเมื่อครั้งกรุงเก่าบ้าง ก็อาจจะเป็นได้ ถึงกระนั้น โวหารหนังสือเรื่องนี้ยังเห็นได้ว่า เก่ากว่าหนังสือเรื่องใดๆ ในภาษาไทย"

² ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, แฉ่วนวรรณกรรม, หน้า 92.

³ เกษม บุญศรี, "พระปฐมสมโพธิกถา." ใน คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูง, หน้า 194.

พิกษา เหริยญสุวรรณ¹ และ The Nature of Modern Thai Poetry Considered with Reference to the Works of Angkhan Kalayanaphong, Naowarat Phongphaibun and Suchit Wongthet. ของ สุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา² ส่วนผลงานด้านร้อยแก้วของอังคาร ยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาวิเคราะห์มาก่อน

ดร.สุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา กล่าวถึงงานร้อยแก้วของอังคารไว้ในคำนำหนังสือเรื่อง หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา ว่า

"อังคาร กัลยาณพงศ์เป็นผู้สืบทอดและรักษา 'คุณลักษณะ' ของร้อยแก้วไว้ในเชิงความเหมาะสมเจาะหมดจดงดงามของภาษา อันมาเรียงร้อยอย่างประณีตเพียบพร้อมด้วยพลังความคิดและอารมณ์กวี 'ร้อยแก้ว' ของอังคาร จึงยังคงความหมายอันดั้งเดิมแท้จริงไว้ มิใช่เป็นเพียงความเรียงหรือภาษาอันไร้ฉันทลักษณ์เท่านั้น"³

นอกจากนี้ ส.ศิวัรักษ์ได้กล่าวชื่นชมอังคาร และผลงานทั้งหมดของอังคารด้วยโวหารอันคมกล้าว่า

"ในส่วนของนายอังคาร กัลยาณพงศ์ ผู้เป็นกวีวิเศษสุดในสมัยของเราด้วยแล้ว เขาอาบและกลืนกินกวีวิจนะแต่สมัยสุโขทัย อยุชยาและรัตนโกสินทร์มาโลมได้และย่อยเป็นหยาดเหงื่อเลือดเนื้อ ทั้งเขายังรับรู้ทางด้านจิตรกรรมได้อย่างยากที่คนอื่นจะเข้าถึง และเขาสื่อได้โดยตรงกับธรรมชาติงานของเขาจึงแปลกประหลาดมหัศจรรย์ เป็นทั้งร่วมสมัย เป็นทั้งแบบโบราณและล้ำสมัย มีทั้งเอกลักษณ์ไทยและมีความเป็นสากลพร้อมๆ กันไปด้วยในตัว"⁴

¹พิกษา เหริยญสุวรรณ, "ศิลปะการใช้ภาษาในกวีนิพนธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2500).

²Suchitra Chongstitvatana, "The Nature of Modern Thai Poetry Considered with Reference to the Works of Angkhan Kalayanaphong, Naowarat Phongphaibun and Suchit Wongthet" (unpublished Ph.D thesis, University of London, 1984).

³อังคาร กัลยาณพงศ์, หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เทียนวรรณ, 2530), หน้า (2).

⁴ส.ศิวัรักษ์, ภาษาไทยกับคนรุ่นใหม่ (กรุงเทพฯ :บริษัทเคล็ดไทย จำกัด, 2530), หน้า 76-77.

ด้วยเหตุนี้ จึงน่าสนใจว่างานร้อยแก้วของอังคาร ได้สืบทอดและรักษา "คุณลักษณะ" ของร้อยแก้วในความหมายดั้งเดิมไว้ได้อย่างไร ตลอดจนเป็นงานร้อยแก้วที่มีลักษณะร่วมสมัยและโบราณผสมผสานกันหรือไม่ อย่างไร และเนื่องจากไม่มีผู้ใดได้ศึกษาวิเคราะห์งานร้อยแก้วของอังคารอย่างละเอียด ผู้วิจัยจึงสนใจและต้องการศึกษาว่า งานร้อยแก้วของอังคารมีลีลาที่เด่นและที่ได้สืบทอด "ชนบ" จากวรรณคดีร้อยแก้วประเภทคำสอนและชาดกอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเด่นด้านลีลาที่ปรากฏในงานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์
2. เพื่อศึกษาลักษณะการสืบทอด "ชนบ" ด้านลีลาจากวรรณคดีร้อยแก้วประเภทคำสอนและชาดกในงานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์

สมมุติฐานของการวิจัย

งานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์น่าจะมีความเด่นในด้านลีลาซึ่งบางส่วนสืบทอด "ชนบ" จากวรรณคดีร้อยแก้วประเภทคำสอนและชาดก

ขอบเขตของการวิจัย

1. งานร้อยแก้วของอังคาร จำนวน 29 เรื่อง ได้แก่
 1. กาลจักร
 2. พลับพลึง
 3. แววดาของเวลา
 4. สุนัขเฒ่า
 5. นกนางแอ่น
 6. ราคาของเขี้ยวเล็บ
 7. ตูลาการ
 8. กลางความเป็นไป
 9. ความฝันของเทือกผาหลวง
 10. เสียงของวิญญาณ
 11. บันทึกของจิตรกร
 12. ญา
 13. น้ำตาจากดวงดาว
 14. ชมรมพยาธิ

15. ชมรมสวະปฏิกุล
16. บันทึกรของจิตรกร (อักษกลับแก้ว)
17. น้านมสีแดง
18. นิมิตในสายรุ้ง
19. ปริศนาในปัญญาของมนุษย์
20. สินค้าอาหารวิเศษ
21. ดวงใจที่ไม่มีใครรู้จัก
22. คุณหญิงหอยกับคุณนายหอยเห่อสนทนากัน
23. วาระสุดท้ายของพระราชครูปุโรหิต
24. หยาดน้ำค้างคือน้ำตาของเวลา
25. หิ่งห้อยผู้นุเคราะห์ดวงตะวัน
26. กะลาใบใหญ่แห่งสังคมชยะปฏิกุล
27. คติจากมะละกอ
28. ปอดไทยแลนเสียงเครื่องกับปอดมะเร็งสยาม (อย่าทะเลาะกัน)
29. ก่อนแสงตะวันจะลับฟ้า

2. ผู้วิจัยเลือกวรรณคดีร้อยแก้วประเภทคำสอนและชาดกบางเล่ม ได้แก่ เถภูมิกถา พระปฐมสมโพธิกถา นิบาตชาดก มาติกาสิลาเพื่อใช้เทียบเคียงกับสิลาในงานร้อยแก้วของอังคาร ทั้งนี้เพราะเห็นว่าวรรณคดีดังกล่าวมีอิทธิพลทางด้านสิลาต่องานร้อยแก้วของอังคาร

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

1. กำหนดโครงร่างการวิจัย
2. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะเด่นด้านสิลาในงานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์
3. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะเด่นด้านสิลาในวรรณคดีร้อยแก้วประเภทคำสอนและชาดก
4. วิเคราะห์ข้อมูล
5. เขียนรายงานการวิจัยตามโครงร่างที่ได้กำหนดไว้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ให้ความรู้และความเข้าใจในเรื่องลักษณะเด่นด้านลีลาในงานร้อยแก้วของอังคาร กัลยาณพงศ์
2. เป็นแนวทางการศึกษาลักษณะเด่นด้านลีลาในงานเขียนของนักประพันธ์คนอื่นๆ ต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำ "ลีลา" ในงานวิจัยนี้ใช้ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า style¹ หมายถึงกระบวนการแสดงออกซึ่งความรู้สึคนักคิด ตลอดจนเจตนาของนักเขียน² อันได้แก่การสรรคำ การสร้างประโยค การใช้ภาพพจน์ การสร้างจินตภาพ การดำเนินเรื่อง การบรรยายและพรรณนาความ และการใช้มุมมองในการเล่าเรื่อง
2. คำ "ร้อยแก้ว" ในงานวิจัยนี้ใช้ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า poetical prose หมายถึงงานประพันธ์ที่ใช้ภาษาสละสลวยไพเราะ เหมาะเจาะด้วยเสียงและความหมายเพื่อเล่าเรื่อง และพรรณนาภาพ อารมณ์ ความรู้สึกอย่างละเอียดลออ
3. การวิเคราะห์เรื่องการใช้กลุ่มคำที่มีขนาดยาว ผู้วิจัยแยกกลุ่มคำกับวลีออกจากกัน โดยถือตามหนังสือ ไวยากรณ์ไทย ของนววรรณ พันธุเมธา

ในหนังสือ ไวยากรณ์ไทย นี้ ถือว่า วลีคือกลุ่มคำซึ่งเกิดขึ้นจากการนำคำขยายมาขยายคำหลัก ในเมื่อคำหลักมี 2 ชนิดคือ คำนามและคำกริยา วลีจึงมี 2 ชนิดเช่นเดียวกัน คือนามวลี และกริยาวลี ส่วนคำชนิดอื่นๆ ถ้าปรากฏร่วมกันเป็นกลุ่มคำ ก็จะเรียกว่า กลุ่มคำ ไม่ใช่วลี³

ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มคำ หมายถึงการนำคำชนิดเดียวกันหลายคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันซ้อนอยู่ด้วยกัน แบ่งเป็นกลุ่มคำนาม กลุ่มคำกริยา และกลุ่มคำขยาย

¹ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, แฉ่วนวรรณกรรม, หน้า 544.

²เป็นคำจำกัดความของเจือ สตะเวทิน. ดูคำบรรยายภาษาไทย ชั้นสูง, หน้า 71.

³นววรรณ พันธุเมธา, ไวยากรณ์ไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2527), หน้า 93.

4. เนื่องจากกลุ่มคำกริยาที่ปรากฏในงานร้อยแก้วของอังคาร ประกอบด้วยคำกริยาชนิดเดียวกันหลายคำซ้อนอยู่ด้วยกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเรียกกลุ่มคำกริยาตามชนิดของคำกริยาที่มาประกอบกันว่า กลุ่มคำกริยาแสดงสภาวะ กลุ่มคำกริยาแสดงประสบการณ์ กลุ่มคำกริยาแสดงอาการ และกลุ่มคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ได้ถือตามการจำแนกคำกริยาในหนังสือ ไวยากรณ์ไทยของ นววรรณ พันธุเมธา ดังนี้

1. กริยาแสดงสภาวะ คือ คำกริยาที่แสดงสภาวะของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง กริยาบางคำบอกลักษณะ เช่น กลม แบน ยาว บางคำบอกสัมผัส เช่น นุ่ม เบา ร้อน เปรี๊ยว บางคำบอกสี เช่น ดำ ขาว เขียว บางคำบอกนิสัย เช่น หยิ่ง ใจดี ซื่อจฉา
2. กริยาแสดงประสบการณ์ คือ คำกริยาที่แสดงประสบการณ์ ได้แก่ กริยาที่แสดงการรู้ การรู้สึก และประสาทสัมผัส เช่น โกรธ เสียใจ ตื่นเต้น
3. กริยาแสดงอาการ คือ คำกริยาที่แสดงอาการที่เคลื่อนที่ หรืออาการที่อยู่กับที่ เช่น หัวเราะ นั่ง ยืน กระโดด
4. กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง คือ คำกริยาที่มีความหมายว่า ทำให้ผู้อื่นเปลี่ยนอาการ หรือเปลี่ยนสภาวะ หรือเปลี่ยนสถานที่ เช่น ผลัก กวาด กระชาก¹

5. ผู้วิจัยได้ย่อชื่อเรื่องงานร้อยแก้วของอังคาร ดังนี้

แหวดฯ	หมายถึง	เรื่องแหวดฯของเวลา
ราคาฯ	"	เรื่องราคาของเขี้ยวเล็บ
ความฝันฯ	"	เรื่องความฝันของเทือกผาหลวง
บันทึก 1	"	เรื่องบันทึกของจิตรกร
น้ำตาฯ	"	เรื่องน้ำตาจากดวงดาว
ชมรมสระฯ	"	เรื่องชมรมสระปญกุล
บันทึกฯ	"	เรื่องบันทึกของจิตรกร (อีกฉบับแก้ว)
น้ำนมฯ	"	เรื่องน้ำนมสีแดง
นิมิตฯ	"	เรื่องนิมิตในสายรุ้ง
ปริศนาฯ	"	เรื่องปริศนาในปัญญาของมนุษย์
สินค้าฯ	"	เรื่องสินค้าอาหารวิเศษ

¹ นววรรณ พันธุเมธา, ไวยากรณ์ไทย, หน้า 8-11.

ดวงใจฯ	หมายถึง	เรื่องดวงใจที่ไม่มีใครรู้จัก
คุณหญิงหอยฯ	"	เรื่องคุณหญิงหอยกับคุณนายหอย เห่อสนทนากัน
วาระฯ	"	เรื่องวาระสุดท้ายของพระราช ครูปโรหิต
หยาดน้ำค้างฯ	"	เรื่องหยาดน้ำค้างคือน้ำตาของ เวลา
หิ้งห้อยฯ	"	เรื่องหิ้งห้อยผู้อนุเคราะห์ ดวงตะวัน
กะลาฯ	"	เรื่องกะลาใบใหญ่แห่งสังคม ชยะปฏิกูล
คติฯ	"	เรื่องคติจากมะละกอ
ปอดไทยแลนฯ	"	เรื่องปอดไทยแลนเลี้ยงเครื่อง กับปอดมะเรียงสยาม (อย่า ทะเลาะกัน)
ก่อนแสงฯ	"	เรื่องก่อนแสงตะวันจะลับฟ้า